

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

רבינו חננאל

לולג אין צריך להפסיק מדפי"ר
כיון שצריך לנענע בכלל או שמוס
שאינו רוצה לנאח צלומה נעילה:
והלכתא על ביעור חפץ.
יכול הוא לומר כן
אף זה הלשון משמע להכא או שמא
דוקא על ביעור חפץ ויש טעם
בנכריות ור"י לא מלא טעם לכל
הנכריות: **על** ההבדלה. אומר ר"ח
בסם הגאון דוקא בעטילה ר"ח
יש קודם עטילה דלא מצי למימר
לזו דלכמי נכרי הוא אבל שאר
חייבי עטילה כיון בעל שאר
ויכולא בו מותר לבדך כדאמרין
בפ' מי שמתו (ד' כג.) הנהו עלמא
כתלמא שני כר' יודיהס' צבעה קרי
שכילו להספלי ולבדך וללמוד קודם
עטילה אפסכ"כ אומר ר"י דלין
לגמור בנשים שמנכריות אחר העטילה
כיון דלמכא עטילת ר"ח דלא מצי
לבדך לה מילקין כיון בעטילת ידים
כיון מילקין בין נעילה של אחר מי
הכא דלא מצי לבדך קודם מיהו
בעטילה יס טעם אחר לבדך אחר
נעילה קודם עיגוב כדאמרין (סוטה
ד' ד') האכל לחם בלא עיגוב ידים
כלאו אוכל לחם טעם וי"מ דבכל
עטילות קאמר דגבא לא חזי דקודם
שיד נמיס איני צריך לבדך דילמא
שמוס בעטמותא דמאי מיינע ולא
עטיל ואחר שזכר אז הוא ערוס
ואסור לבדך שמוס דלבו רוחא אח
הערוס: **ו** **זנרות** מגר. וקשה
דהוה ליה למימר חיפוס מגר ולא
נרות מגר וי"ל דחיפוס לא קאי אנר
לכן יס לפרש דליף חיפוס דגר
מחיפוס דירושלם שמוס דאח
ואותן נרות מגר ואמי שפיר דהשקא
צריך לאמרי דהוה דחיפוס נרות ולא
סגי בקרא דגר ה' נשמת אדם וגו':

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

ב' פאני בעל ביעור מר הכר **אשכנז משמע**, פירש ר"ח לשעבר משמע טפי מלהבא אבל מ"מ משמע נמי קנא להבא דאי לא משמע כלל להבא אלא לשעבר א"כ היכי קאמר בסמוך יומא למול לא סגי דלאו איהו מהיל ובי בשביל שאין אנו יודעין לתקן יאמר שקר:

כי פלגיו בעל ביעור מר סבר מעיקרא משמע ומו"ס להבא משמע מיתיבי ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על המילה התם היכי נימא נימא למול לא סגי דלא איהו מהיל אבי הבן מאי איכא למימר אין הכי נמי מיתיבי ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על השחיטה התם נמי היכי נימא נימא לשחוט לא סגי דלא איהו שחיט פסח וקדשים מאי איכא למימר אין הכי נמי מיתיבי העושה לזבל לעצמו מברך שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה נטלו לצאת בו אומר אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת לזבל שאני התם דבעידנא דאגבהה נפק ביה אי הכי לצאת בו יצא בו מיבעי ליה אין הכי נמי ומושום דקא בעי למיתנא סיפא לישב בסוכה תנא רישא נמי לצאת בו דקתי סיפא העושה סוכה לעצמו אומר ברוך אתה ה' שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה נכנס לישב בה אומר ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו לישב בסוכה והכלתא על ביעור חמץ דכולי עלמא מיהא מעיקרא בעינו לברוכי מנל דאמר רב יהודה אמר שמואל ככל המצות מברך עליהן עובר לעשייתן הוא משמע דהאי עובר לישנא דאקדמו הוא אמר ר"נ בר יצחק דאמר קרא יורין אחימעץ דרך הכפר ויעבר את הכוש אבי אמר מהכא והוא עבר לפניהם ואבע"א מהכא ויעבר מלכם לפניהם וד' בראשם כי רב אמרי חזן מן הטבילה ושופר בשלמא טבילה דאכתי גברא לא חוי אלא שופר מ"ט וכי תימא מושום דילמא מיקלקלא תקיעה אי הכי אפילו שחיטה ומילה נמי אלא אמר רב חסדא חזין מן הטבילה בלבר איתמר תניא נמי הכי "טבל ועלה בעלייתו אומר ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על הטבילה: לאור הגזר וכו': מנא הני מילי אמר רב חסדא למדרנו מצִיאה ממציאה ומצִיאה מחיפוש ומחיפוש מחיפוש ומנרות מנרת ממציאה ממציאה כתיב הכא ישבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם ובתיכן התם ירחש בגדול החל ובקטן כלל וימצא ממציאה מחיפוש ידידה וחפוש

מעיקרא משמע. על צינור שצערתי והרי עדיין לא בדיק דהא ברכה קודם בדיקה היא. צינור היינו נמי בדיוקה: **ינמא** לתול. בתמיה. משמע דלדא דרופא המל את כל בני העיר זוהיט) לתול את המעוק הזה: **וי לא סני דלאו** מהייל. עלוי המצוה מוטל כדאמרן בקדושין פרק קמא קרינן לטפסי' אצל צינור המצוה על בעל הממון ומוטל על אדם ואם צודק צינור והכא דכיל דלמור לצער לא ינמא על צינור: ופרכין **אני הכן מאי איכא למימר.** אי על המילה לשעבר משמע על אפסר לא לומר לתול מאי איכא למימר הכי שרית ליה למימר

על המילה: אין הכי נמי. לומר למול: פסח וקדשים. הבעלים נטלוו דמכבי (ויקרא א) וסמך ירו ושמט: נפק ביש. ומכרך נשעבר: ופולכא על בישור. נמי להבא משמע. וגבי מילה נמי לא שנה אבי הבן מאינש דעלמא דהא להבא משמע ועל מילה נמי נלמול דמי: עובר. קודם כמו יעברא להכוש קדמו במיתא בצבול: ויעבר מלכס לפניהם. יקדים לילך בראש: דאכפי גברא לא חוי. כגון טבילה צעלי קרי דקיימא לן בצרכות (ד' כ): שאסור בדברי תורה ובצרכה דעורא חוקן טבילה צעלי קריין לדברי תורה ומשום ההוא טבילה חקין בכל הטיבולת ברכתא לבסוף: למדנו מציא. האמורה בחמץ ממציאה האמורה בגביע דבנימין: ומציאה מחיפוש. כלומר ואותה מציאה של בנימין מחיפוש האמור אכלה דמה מציאה של גביע ע"י חיפוש אף מציאת חמץ ע"י חיפוש: ומחיפוש מחיפוש וחיפוש מנרוס. לאחר שזלמה שהיא ע"י חיפוש חזור ללמוד וזה החיפוש מחיפוש שכתוב בירושלים שהוא בנרות דכתיב צתה היה אחפש את צנר יחיד נר אלהים) נשמת אדם חופש כל חדרין בטון ולקמייה מפרש הא למה לי: וזר לדבר. דפרשטין והשחא מפרש קראי היכא ורזיה ממש לימא אלא אסמכתא צעלמא * דלברא חורה מדברי קבלה ניהו: קולא הוה. דאקלי חתנא גבי ירושלים דלא נבדקיה בצבוקא אלא באור קטן הילכך לא ילפינן חמץ מיניה להקל: תא שמע. מהאי קרא דנדיקא מעיימא היא דכתיב חופש כל חדרין בטון: מחצי

מנרות דכתיב 'בעת ההיא אחפש את ירושלים בגרות ונרות מנר דכתיב 'נר (אלהים) [ה'] נשמת אדם חופש כל חדרי בטן "תנא רבי ר' ישמעאל לילי י"ד בודקים את החמץ לאור הנר אף על פי שאין ראיה לדבר וזכר לדבר שנאמר שבעת ימים שאור לא ימצא ואומר ויחפש בגדול החל ובקטן כלה" ואומר בעת ההיא אחפש את ירושלים בגרות ואומר נר (אלהים) [ה'] נשמת אדם חופש מאי ואומר וכי תימא האי בעת ההיא קולא ייקנא לה בירושלים בנהורא דאבוקה דנפיש נהורא טובא אלא בנהורא עין רבה משתכח ועין זוטא לא משתכח תא שמע נר ה' נשמת אדם: לאור החמה ולא לאור הלבנה ולא לאור האבוקה אלא לאור הנר מפני

מסורת הש"ס

(א) שבת קלז: מנחות
(ב) סוטה מז.
(ג) ויחזקאל נבדקו פ"ו הע"ו
(ד) ש"ס ז' שבת ז' וי"ד
(ה) מנחות נח. (ו) קלמן
קט: מנחות לה: מנייה
אח: נדרה טז. נדרה טז.
(ז) נדרה נח. (ח) נלעל
(ט) ש"ס ח. (י) ויחזקאל
(יא) נעטויה: (יב) ק' מז.
(יג) (יד) ח' סוטה (ט)
קלז: (טז) וי"ד ח' (יז) שבת
קלז: (יח) וי"ד ח' (יט) כן
מנייה. (כ) וי"ד ח' (כא)
קלז: (כב) וי"ד ח' (כג)
נעטויה: (כד) וי"ד ח' (כה)
נדרה נח. ד"ה מעיקרא.

תורה אור השלם

- [illegible]

גליון הש"ס

רש"י ובר לרבה דר"ת
מד"ק ניהו מדאי כחגיגה
י ת"כ

מוסף רש"י

העושה לולב. בערב יום
טוב, לעצמו, ולא לאחרים
(סוכה מז.) ויעבר את
הכובשי. ויקדם את הכושי
(מגילה כא.) קדמו לרוך
למניו (סוכה מז.)